

Vox Luminis

—*King Arthur i The Fairy Queen* de Purcell

Palau Grans Veus

Dilluns 14 de març de 2022 - 19h

Dimecres 16 de març de 2022 - 19h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Vox Luminis

Pere Arquillué, narrador a *King Arthur*

Sílvia Bel, narradora a *The fairy queen*

Lionel Meunier, director

Dilluns, 14.03.22 – 19 h

Henry Purcell (1659-1695)

King Arthur, Z. 628

Òpera en cinc actes, amb llibret de John Dryden (1631-1700)

Durada aproximada del concert: 170 minuts, amb pausa de 20 minuts inclosa.

Dimecres, 16.03.22 – 19 h

Henry Purcell (1659-1695)

The Fairy Queen, Z. 629

Òpera en cinc actes, amb llibret anònim basat en l'obra *Somni d'una nit d'estiu* de William Shakespeare (1564-1616)

Nova producció de Vox Luminis. Estrena mundial.

Durada aproximada del concert: 170 minuts, amb pausa de 20 minuts inclosa.

Poema

El llibre d'aigua

Aquest és un llibre d'aigua.
Està fet d'un material que
el permet resistir qualsevol líquid
des de l'oli fins a l'aigua.

Tal i com podeu comprovar
vosaltres mateixos, els dibuixos
que conformen aquest volum
han perdut els colors que guardaven
de tantes vegades que aquestes
pàgines han estat xuclades
per l'aigua. De la seva lectura

es poden aprendre tot tipus de fórmules de bruixeria
per invocar marees, inundacions, i llàgrimes, sabó,
sucs, torrentades, oceans, llacs, mars en calma, rius, pous, perfums,
i riuades, bateigs i batejats i batejades, mel, vi, alcohol, llet a les
galtes, saliva, sang, piscines, i moltes besades, naufragis, abismes,
odissees, i milers d'aigües, escuma, sal, sucre, i bellíssims miracles,

però sobretot tempestes màgiques
que transporten les paraules
a les portes divines
de l'ànima.

Jaume C. Pons Alorda

Els estris de la llum (2011)

Comentari

Òpera, semiòpera i *masque* a l'Anglaterra del segle XVII

Henry Purcell, nascut i mort a Londres i que va viure entre el 1658 i el 1695, ha estat considerat com el pare de l'òpera anglesa. I s'ha dit sovint que Benjamin Britten (1913-1976) en va ser el successor. Això vol dir que hi ha una estreta relació entre aquests dos compositors, considerats popularment com el pare i el fill, respectivament, de l'òpera anglesa.

Però, excepte *Dido and Aeneas*, que és una òpera amb tots els ells i ells, la resta de la producció teatral de Purcell respon al concepte de *masque* o de semiòpera. I aquest és el cas de *The fairy queen* i de *King Arthur*, pel fet de ser obres amb parts cantades que il·lustren, de fet, una representació dramàtica.

Esplendor monàrquica

En el cas de *King Arthur* (El rei Artús), parlem d'una obra de John Dryden amb música de Henry Purcell, estrenada als Queen's Theatre de Londres, en concret al Dorset Garden del recinte, en una data incerta entre finals de maig i començaments de juny del 1691. El text de l'obra s'havia escrit anys abans, amb anticipació a la celebració del vint-i-cinquè aniversari de la restauració de Carles II al tron d'Anglaterra. El monarca era especialment afeccionat a l'estil francès, amb pròlegs i ballets pomposos, i Dryden s'allunyava amb la seva obra del model francòfon, de manera que *King Arthur* va quedar aparcada i arraconada.

Impressonat per la música que Purcell havia escrit per a la semiòpera *Diocletian*, Dryden va reprendre el tema artúric i va convidar el compositor a escriure la música per a l'obra inacabada. L'èxit de la partitura va sobreviure el compositor i sabem per exemple que el 1770 el cèlebre actor David Garrick va representar *King Arthur* en unes funcions en què, malgrat tot, part de la música original va ser canviada per la de Thomas Arne.

La història, com és evident, explica la història del llegendari rei Artús per unificar el reialme d'Anglaterra. Inspirat en la *Historia regnum Britanniae* de Geoffrey de Monmouth, Dryden va construir un drama sòlid i d'acord amb les convencions teatrals de l'època.

A tot plegat cal afegir, lògicament, la presència dels personatges que sempre han pivotat a l'entorn d'Artús, com ara el mag Merlí. Allunyat de la pompositat i de les convencions, Purcell va escriure una obra delicada i en certa manera austera, excepte la solemnitat teatral del final del cinquè acte. Alguns estudiosos de l'obra s'entesten encara a considerar l'obra no pas com a òpera, sinó com a obra de teatre amb música. És possible.

L'obra presenta un indiscutible tremp teatral, cosa que permet veure com la música de Purcell, al llarg de les escenes que constitueixen els cinc actes, manté una continuïtat. Fragments a mode d'*anthem* – himne –, eren recursos molt típics de la música anglesa del segle XVII. I el tractament coral i orquestral resulta innovador en el context en què Purcell escriu la pàgina. Tant, que el mateix Händel es va inspirar en el cor “Come if you dare, our trumpets sound” del primer acte, i en concret en la frase “*The double beat of the thundring drum*” per a la seva *Oda a santa Cecília*.

Pel que fa als números individuals, hi destaca la que potser és l'única ària –en sentit estricte– de l'obra, “Hither this way” que canta Philidel al segon acte quan aquest intenta replegar Arthur i els seus seguidors per salvar-los de l'ofensiva de Grimbald. També hi ha escenes pastorals, a més del que segurament és el fragment més conegut de la partitura, “What power are thou” que canta el geni del fred, inspirat –sembla– en un fragment de l'òpera *Isis* que Lully havia escrit el 1677. El mateix Lully que inspiraria la *passacaglia* “How happy the lover”. A tot plegat cal afegir els números de caire més popular (sobretot al cinquè acte), en què lluminositat i pompositat es donen la mà en els fragments conclusius que tanquen l'obra.

Una obra a partir de Shakespeare

The fairy queen, o sigui *La reina de les fades*, és, doncs, una semiòpera en cinc actes amb llibret anònim però atribuït a Elkanah Settle i a Thomas Betterton inspirada en el *Somni d'una nit d'estiu* de William Shakespeare. Es va estrenar el 2 de maig de 1692 al Dorset Garden Theatre de Londres.

La imaginació melòdica i les textures orquestrals dibuixen amb mà mestra una peça única al seu gènere i que bé es podria posar al costat de l'òpera de Britten inspirada en la mateixa obra shakesperiana.

La diferència, però, rau en el fet que Purcell escriu una obra fragmentària perquè alternava parts parlades amb d'altres cantades. Entre aquestes últimes hi ha cançons, danses i peces orquestrals que serveixen per subratllar les diferents ambientacions de la peça, entre màgica i realista, sense evitar la solemnitat i pompositat pròpies de les escenes cortesanes, i que la música anglesa (especialment la de Purcell) sempre ha sabut dibuixar amb mà mestra. Una música rica i amb aires que deixaven veure la influència de la música italiana i francesa que havia arribat a la cort anglesa. A tot això s'afegeix el talent innat que el compositor londinenc tenia per al teatre, tot aconseguint un equilibri magnífic entre les escenes còmiques, les líriques i un innegable sentit descriptiu per a les escenes bucòliques i nocturnes, especialment les vinculades a Titania que és, de fet, la “reina de les fades”.

En el moment de l'estrena, *The fairy queen* s'esperava amb no poca expectació. El Dorset Garden Theatre era fora del nucli urbà de Londres i s'hi arribava amb barca, de manera que l'espectacle començava ja amb el desplaçament al local, que d'acord amb les cròniques del moment evocava, amb la seva disposició arquitectònica, una església catòlica.

Com dèiem, aquesta obra és una *masque* que podríem traduir per “màscara”, però que designava un espectacle a mode de divertiment. Originàriament, les *masques* servien per entrellaçar-se amb escenes teatrals i es van originar a la cort dels Mèdici, a Florència, i d'allà van passar a França i tot seguit a Anglaterra, fins que la *masque* va adquirir entitat pròpia i una estructura més o menys fixa que incloïa desfilades, escenes de descobriment, al·legories i balls conjunts.

La partitura de *The fairy queen* es va donar per perduda fins que a inici del segle XX, amb el renaixement de la música barroca, va tornar a la llum i recentment ha estat objecte de posades en escena i gravacions que li han retornat la força i el poder que de fet mai no ha perdut. L'obra s'estructura en cinc actes, entre els quals distingim nou *masques*, al llarg dels quals assistim als conflictes entre les dobles parelles que formen Lysander i Helena i Demetrius i Hermia; a les disputes entre Oberon i Titania, reis dels follets i les fades, i a la comèdia dels artesans atenencs que han de representar una peça per festejar les noces entre Hippolyta i Theseus.

Jaume Radigales, crític musical i professor de la Universitat Ramon Llull

King Arthur

Fitxa tècnica

Henry Purcell (1659-1695)

King Arthur, Z. 628 (òpera en cinc actes)

Llibret de John Dryden (1631-1700)

Pere Arquillué, narrador

Isaline Claeys, damatúrgia

Isaline Claeys & Simon Robson, textos

Tuomo Suni, concertino

Lionel Meunier, director artístic

Vox Luminis (cor):

Sopranos

Sophie Junker: Cupido | solo Saint George | patró de la nostra illa

Zsuzsi Tóth: pastora | sirena | Venus

Caroline Weynants: Philidel | nimfa | pastora | Pan

Viola Blache: sacerdotessa | sirena | nimfa | ella

Contratenors i contralts

Jan Kullman: trio “For folded flocks”

Alexander Chance: sacerdotessa

Helene Erben: nimfa

David Feldmann: pagès

Tenor

Florian Sievers: segon sacerdot saxó | guerrer britànic

Jacob Lawrence: solo “How blest are shepherds” | trio “For folded flocks”

Hugo Hymas: sacerdotessa

Rory Carver: solo “How happy their lover” | Comus

Baixos

Sebastian Myrus: primer sacerdot saxó | geni del fred | pagès |
trio “For folded Flocks” | follet boscà

Marcus Farnsworth: Aeolus | ell | pagès

Lorant Najbauer: Grimbald | nereida

Lionel Meunier

Vox Luminis (orquestra):

Violins 1: Tuomo Suni, Lorea Aranzasti Pardo, Jacek Kurzydło |

Violins 2: Cynthia Freivogel, Birgit Goris, Nadine Henrichs |

Violes: Wendy Ruymen i Johannes Frisch | **Baixos de violins:**
Ronan Kernoa i Octavie Dostaler-Lalonde | **Violó:** Benoit Vanden

Bemden | **Trompetes:** Rudolf Lörinc i Moritz Görg | **Oboès i**
flautes: Benoit Laurent, Julia Fankhauser i Armin Köbler |

Flauta: Lionel Meunier | **Fagot:** Lisa Goldberg | **Llaüts:** Simon
Linne i Justin Glaie | **Clavicèmbal i orgue positiu:** Anthony

Romaniuk | **Percussió:** Marianna Soroka i Helene Erben

Estructura

La trama es basa en les batalles entre els bretons del rei Artús i els saxons, més que no pas en les llegendes de Camelot (per bé que hi ha un moment que apareix Merlí). És una típica obra espectacular de la Restauració anglesa, en la qual s'incloïen personatges sobrenaturals com ara Cupido i Venus a més de les referències als déus germànics dels saxons: Woden, Thor i Freia.

King Arthur narra una història d'amor i guerra. Conon, duc de Cornualla, té una filla cega, Emmeline, que és estimada pel rei Artús i pel rei saxó Oswald de Kent. Un conflicte sobre el territori desemboca en el primer enfrontament militar entre tots dos. Oswald és derrotat, però aconsegueix segrestar Emmeline i aquest segrest esdevé el motiu d'una guerra. Els dos rivals reben l'ajuda en la batalla de mags i esperits, el principal dels quals, Merlí, està de part del rei Artús. Oswald, doncs, és novament derrotat i Artús aconsegueix quedar-se amb Emmeline.

1. Obertura
2. Aire
3. Obertura

ACTE I

4. Música de l'altar de Bonduca
5. "Woden, first to thee" – Woden, ets el primer
6. "The white horse neigh'd aloud" – El cavall blanc ha renillat ben fort
7. "The lot is cast" – La sort està tirada
8. "Brave souls, to be renown'd in story" – Ànimes valeroses, sereu recordades en la història
9. "I call you all" – Us convoco a tots
10. "Come if you dare" – Veniu, si goseu!
11. Coda del primer acte

ACTE II

12. "Hither this way" – Veniu per aquí
13. "Let not a moon-born elf" – No deixeu que un elf lunar
14. "Hither this way" – Veniu per aquí
15. "Come follow" – Veniu, seguiu-me
16. "How blest are shepherds" – Que afortunats som els pastors
17. "Shepherd, shepherd, leave decoying" – Pastor, deixa de banda els afalacs
18. "Come, shepherds, lead up a lively measure" – Veniu, pastors, toqueu una tonada alegre
- 18a. *Hornpipe*
19. Coda del segon acte

ACTE III

20. Preludi
21. Solo de Cupido
22. Preludi mentre el follet del fred es desvetlla / Solo del follet del fred
23. Solo de Cupido
24. "Great Love, I know thee now" – Gran Amor, ja et reconec
25. Solo de Cupido
26. Preludi
27. Cor del poble fred
- 27a. Dansa
28. Solo de Cupido
29. "Sound a parley, ye fair" – Noies, discutiu-ho entre vosaltres
- 29b. Houtbois with chorus / *Bourrée*
30. Coda del tercer acte

ACTE IV

- 31a. Aire
- 31b. Música suau
- 31c. "Two daughters of this aged stream" – Som dues filles d'aquest antic riu
32. *Passacaglia*: "How the happy lover" – Que feliç, l'amant
33. "In vain are our graces" – En va són les nostres gràcies
34. Coda del quart acte

ACTE V

- 35. “Ye blust’ring bethren” – Germans impetuosos
- 36. Simfonia
- 37a. Melodia
- 37b. “Round thy coasts” – Forma les teves costes
- 38. “For folded flocks” – Pels ramats aplegats
- 39a. Melodia
- 39b. “Your hay is mow’d” – Et seguem el fenc
- 40a. Melodia
- 40b. “Fairiest isle” – Bellíssima illa
- 41. “You say ‘tis Love” – Dius que és Amor
- 42. Toc de trompeta
- 43a. “Saint George” – Sant Jordi
- 43b. “Our natives not alone appear” – Els nostre poble no està sol

The Fairy Queen

Fitxa tècnica

Henry Purcell (1659-1695)

The Fairy Queen, Z. 629 (òpera en cinc actes)

Llibret anònim, basat en l'obra *Somni d'una nit d'estiu* de William Shakespeare (1564-1616)

Versió dramatitzada

Sílvia Bel, narradora

Isaline Claeys, dramaturgia i textos

Emilie Lauwers, escenografia

Mario Melo Costa, vídeo

David Carney, disseny d'escena i il·luminació

Stefaan Deldaele, tècnic d'escena

Tuomo Suni, concertino

Lionel Meunier, director artístic

Nova producció de Vox Luminis, coproducció Concertgebouw Brugge. Estena Mundial.

Vox Luminis (cor):

Sopranos

Anabela Baric: “Come let us leave” | “Ye gentle spirits of the air” | Juno | segona dona

Zsuzsi Tóth: nimfa | “The plaint” | primera dona

Caroline Weynants: misteri | “If love’s a sweet passion” | una dona xinesa

Viola Blache: segona fada | Nit | Primavera

Amelia Berridge: primera fada | assistent

Contratenors i Contralts

Alexander Chance: Estiu | Secret | “Let the fife and the clarions”

Jan Kullman: “May the god of wit inspire” | “Let the fife and the clarions”

David Feldmann: Mopsa

Helene Erben

Tenors

Hugo Hymas: “Come all ye songsters of the sky” | “A thousand ways we’ll find” | Tardor

Jacob Lawrence: “May the god of wit inspire” | Phoebus

Florian Sievers: un home xinès

Olivier Berten

Baixos

Marcus Farnsworth: “Come let us leave” | Son | Hymen

Sebastian Myrus: “May the god of wit inspire” | “A thousand ways we’ll find” | Hivern

Lorant Najbauer: poeta borratxo | Corydon

Lionel Meunier

Vox Luminis (orquestra):

Violins 1: Tuomo Suni, Lorea Aranzasti Pardo, Jacek Kurzydło |

Violins 2: Cynthia Freivogel, Birgit Goris, Nadine Henrichs |

Violes: Wendy Ruymen i Johannes Frisch | **Baixos de violins:**

Ronan Kernoa i Edouard Catalan | **Violó:** Benoît Vanden Bemden

| **Trompetes:** Rudolf Lörinc i Moritz Görg | **Oboès i flautes:**

Benoît Laurent, Julia Fankhauser i Armin Köbler | **Flauta:** Lionel

Meunier | **Fagot:** Lisa Goldberg | **Llaüts:** Simon Linne i Justin

Glaie | **Clavicèmbal i orgue positiu:** Anthony Romaniuk |

Percussió: Marianna Soroka i Helene Erben

Estructura

Aquesta adaptació, només pren els ingredients bàsics de l'obra *El somni d'una nit d'estiu*, centrant-se en l'essència de la trama on, el poder de les plantes i la seva agenda secreta de l'amor fa explotar la bestialitat de personatges perduts dins del bosc boirós, abans de restaurar l'harmonia natural.

Lluny del soroll de la ciutat, ella, fugint, s'endinsa al bosc. Esgotada, s'esfondra al peu dels arbres. Es queda adormida i escolta les fades (sopranos) cantar i ballar per a la seva reina, Titania, que fuig de la gelosia del seu marit, el Rei de les Ombres, Oberón. Les fades s'adonen de la presència d'intrusos al bosc i assetgen el poeta (baix) fins que admet la seva embriaguesa i accedeix a escriure un poema en honor a les fades.

Les fades i tota mena de criatures nocturnes ballen a la llum de la lluna. El seu cant els bressola i enmig del somni se'ls revelen les claus de l'Amor a través de La Nit (soprano), El Misteri (soprano), El Secret (alt o tenor) i El Son (baix).

El somni es torna més intens quan Eros hi entra a través de nombroses transformacions. En una onada de desig, se submergeix en una bellesa salvatge. De mil maneres, de vegades bestials, altres vegades plenes de tendresa:

*Us seguiré per aquí, per allà i amunt i avall,
per aiguamoll, matoll, per bosc i per bruguera!
A estones seré un gos, a estones un cavall,
un porc, un ós decapitat, una foguera;
faré lladrucs, renills, grunyys, brams o abrasament
quan sigui gos, cavall, porc, ós o foc ardent. (III.1)*

Aclaparada per imatges ardents que la desorienten, el seu despertar és dolorós. És el silenci després de la tempesta, però de mica en mica s'aixeca la boira. Phoebus (tenor) fa llum sobre l'escena. Alba, la vida quotidiana reprèn el seu curs: primavera (soprano), estiu (tenor o contralt), tardor (tenor) i hivern (baix) se succeeixen.

Juno (soprano), deessa de la Lluna, xiuxiueja el ritme a totes les dones que volen escoltar-la. Beneeix la unió i canta les lloances de l'amor, amb les fases que li són pròpies, creixents o decreixents. Però aquesta famosa nit salvatge d'estiu la persegueix: què en va ser? La resposta és al poder de les plantes, la companya de l'amor durador. Himen (baix), déu del matrimoni, apareix i canta les lloances de l'amor (una vegada i una altra) renovat.

ACTE I

1. Obertura
2. “Come let us leave” – Veniu, marxem
3. Escena de poeta ebri
4. Giga

ACTE II

5. Preludi
6. “Come all songsters of the sky” – Veniu, aus cantores del cel
7. “May the god of witinspire” – Que el déu de l'ingeni inspire
8. Dansa de les fades
9. “Sing while we trip it” – Canteu mentre ballem
10. “See, even night her self is here” – Mireu, ha arribat la nit en persona
11. “I am come to lock all fast” – Jo vinc per envoltar-ho tot
12. “One charming night” – Una nit encisadora
13. “Hush, no more, be silent all” – Silenci! Prou de soroll, calieu tots
14. Dansa dels seguidors de la nit

ACTE III

15. “If love's a sweet passion” – Si l'amor és una passió dolça
16. Simfonia dels cignes
17. Dansa de les fades
18. Dansa dels homes verds
19. “Ye gentle spirits of the air” – Vosaltres, dolços esperits de l'aire
20. Diàleg entre Corridon i Mopsa
21. “When I had often heard young maids” – Quan sento sovint les joves criades queixar-se
22. Dansa dels segadors
23. “A thousand ways we'll find” – Trobarem milers de maneres
24. *Hornpipe*

DESCANS

ACTE IV

- 25. Simfonia
- 26. “Now the night is chased” – La nit s’ha dissipat
- 27. “Let the fifes and clarions” – Que sonin els xiulets i les cornetes
- 28. Entrada de Febus
- 29. “When a cruel long winter” – Quan un hivern llarg i cruel
- 30. “Thus the ever grateful spring” – Així, la primavera, sempre agradable
- 31. “Here’s the summer, sprightly, gay” – Aquí arriba l’estiu, viu i alegre
- 32. “See my many colour’d fields” – Mireu els meus camps de mil colors
- 33. “Now winter comes slowly” – Ja arriba l’hivern
- 34. Ària

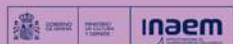
ACTE V

- 35. Preludi
- 36. “Thrice happy lovers” – Amants, tres vegades feliços
- 37. “Oh let me weep” – Oh, deixa’m plorar
- 38. Dansa d’entrada
- 39. Simfonia
- 40. Escena de la parella de xinesos
- 41. Dansa dels micos
- 42. “Hark how all things with one sound rejoice” – Mireu com totes les coses s’alegren amb un sol so
- 43. Preludi
- 44. Escena final
- 45. Xacona

Palau de la Música Catalana

Més informació i
venda d'entrades a
www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

Celebrem la vida!

Giulio Cesare de Händel
Forma Antiqua & Zapico

Ginastera, Sibelius i Dvořák
Dueñas, Die Deutsche
Kammerphilharmonie Bremen
& De la Parra

Jonas Kaufmann, Diana Damrau
& Helmut Deutsch

Passió segons sant Mateu de Bach
Collegium Vocale Gent
& Herreweghe

Passió segons sant Joan de Bach
Orquestra Barroca Catalana
& Cor de Cambra del Palau

Missa de Glòria de Puccini
Orfeó Català, Orquestra
Filharmònica de Luxemburg
& Gimeno

Philharmonia Orchestra
& Rouvali

Yuja Wang

King Arthur i The fairy queen de Purcell
Vox Luminis

La consagració de la primavera de Stravinsky
Les Siècles & Roth

Integral de Simfonies de Brahms
Orquestra Simfònica
de la Ràdio Sueca & Harding

Biografies

Vox Luminis

©Mario Leko

Fundat el 2004, el conjunt vocal Vox Luminis, liderat pel baix Lionel Meunier, ha estat lloat internacionalment per la seva sonoritat única, ja sigui en format de solistes vocals com en produccions més nombroses. La formació està especialitzada en el repertori anglès, italià i alemany del segle XVII i principis del XVIII i dona vida tant a obres mestres conegudes, com també a repertoris menys interpretats. Aquest cor de solistes vocals es complementa, als seus concerts, segons el repertori, amb un conjunt encarregat del continu, instruments solistes o bé una orquestra completa.

Des que el conjunt va guanyar el 2012 el prestigiós Gramophone Music Award en la categoria d'enregistrament de l'any, el grup ha fet múltiples enregistraments per als segells Ricercar, Alpha Classics, Ramée i Musique en Wallonie, i ha estat reconegut amb nombrosos premis internacionals, com el Klara Ensemble of the Year 2018, Choral Award Winner 2018 del «BBC Music Magazine», el Diapason d'Or tres vegades, a més de diversos Preis der Deutschen Schallplattenkritik. El 2019 va rebre un nou Gramophone Music Award en la categoria coral, en aquest cas per l'enregistrament *Buxtehude: Abendmusiken*.

Cada temporada Vox Luminis ofereix al voltant d'una setantena de concerts a les sales de concerts i als festivals més prestigiosos arreu del món, incloent-hi el Bozar de Brussel·les, De Singel d'Antwerp, Auditorio Nacional de Madrid, Auditori de Barcelona, Wigmore Hall de Londres, Philharmonie de Berlín, Lincoln Center de Nova York, Zaryadye Hall de Moscou, Festival de Flandes i Festival de Valònia, Festival de Saintes, Festival Oude Muziek d'Utrecht, Musikfest de Bremen, Bachfest de Leipzig, Festival d'Aldeburgh i Festival de Música Antiga de Boston.

Vox Luminis és formació resident al Concertgebouw de Bruges i recentment ha iniciat una col·laboració permanent amb la prestigiosa Freiburger Barockorchester.

Pere Arquillué, narrador a King Arthur

©David Ruano

En actiu des del 1990, té una extensíssima trajectòria, tant en teatre com en cinema, televisió i doblatge. Durant els últims anys destaca la seva participació en obres de teatre: *53 Diumenges* de Cesc Gay (Teatre Romea, 2020-2022); *Jerusalem* de Jez Butterworth, dirigida per Julio Manrique (Teatre Romea, 2019; CDN, 2020); *Àngels a America* de Tony Kushner, dirigida per David Selvas (Teatre Lliure, 2018); *Blasted* de Sarah Kane, dirigida per Alicia Gorina (TNC, 2018); *Primer amor* de Samuel Beckett, amb direcció de Miquel Gorriz (2010 en català; 2018 en castellà); *Art* de Yasmina Reza, dirigida per Miquel Gorriz (2016-2017); *El preu* d'Arthur Miller, dirigida per Sílvia Munt (2016); *Victòria*, escrita i dirigida per Pau Miró (2016); *Krum* de Hanoch Levin, dirigida per Carme Portaceli (2015); *Els veïns de dalt*, escrita i dirigida per Cesc Gay (2014-2015); *Un enemic del poble* de Henrik Ibsen, dirigida per Miguel del Arco (2014); *Qui té por de Virginia Woolf?* D'Edward Albee, dirigida per Daniel Veronese (2011-2013); *Cyrano de Bergerac* d'Edmond Rostand, dirigida per Oriol Broggi (2012-2013), i *L'arquitecte* de David Greig, dirigida per Julio Manrique (2011), entre moltes d'altres.

També ha treballat sota la direcció de Xavier Albertí, Mario Gas, Sergi Belbel, Calixto Bieito, Lluís Homar, Ariel García Valdés, Joan Ollé, Rosa M. Sardà, Josep M. Flotats, Georges Lavaudant, Àlex Rigola, Carlota Subirós i Gerardo Vera, entre d'altres.

En el terreny de la direcció, cal esmentar *Audiència* i *Vernissatge* de Václav Havel a La Villarroel (Festival Grec 2018).

En l'àmbit del cinema, ha participat en una quinzena de pel·lícules, sota les ordres de Ventura Pons, Josep M. Forn, Carlos Saura i Fernando León de Aranoa, i, més recentment, Lalo García (*Siete pasos y medio*), Nacho García Velilla (*Que se mueran los feos*) i Benito Zambrano (*Pan de limón*).

En televisió els últims anys destaca la seva participació a les sèries *Los herederos de la Tierra* (Netflix), *Félix* (Movistar, 2018), *Sé quién eres*, *La Riera*, *Cazadores de hombres* i *Mar de fons*, i en telefilms com *El pallaso*, *Führer* i *L'estratègia del cucut*, entre d'altres.

Ha rebut una desena de premis, entre els quals destaquen el Premi Nacional de Cultura en la modalitat de teatre, atorgat pel Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (2011), quatre premis Butaca com a millor actor de teatre (2008, 2011, 2013, 2019 i 2020), quatre premis de la Crítica Teatral a la millor interpretació (1997, 2009, 2019 i 2020), el Premi Ciutat de Barcelona 2011, dos premis Teatre Barcelona a la millor interpretació (2019 i 2020) i el Premi Jordi Dauder de la Mostra de Cinema Llatinoamericana de Lleida (2013).

Silvia Bel, narradora a The Fairy Queen

©David Ruano

Silvia Bel i Busquet (Barcelona, 24 de juny de 1970). Actriu. Llicenciada en Art Dramàtic per l'Escola Superior d'Art Dramàtic de Barcelona, Institut del Teatre 1992-1996.

L'any 1998, acabats els estudis i després de participar en diferents espectacles teatrals a Barcelona, es trasllada a Madrid on juntament amb l'actor i director Karra Elejalde protagonitza pel·lícules com *Año Mariano* i *Torapia*. L'any 2003 torna als escenaris catalans, on desenvoluparà la seva trajectòria teatral interpretant primers papers al costat de directors com S. Belbel, J.M. Mestres, À. Rigola, Amos Gitai, H. Bonnin, T. Casares o J. Ollé entre d'altres.

L'any 2005 protagonitza l'espectacle teatral *La Xarxa*, de J. Brossa, interpretació que li valdrà el premi de la crítica Serra d'Or a la millor aportació teatral de l'any, a més de la nominació a millor actriu pels premis Butaca i l'elogi de tota la crítica.

A partir d'aquest moment la seva carrera discorre entre teatre, televisió i cinema. A la televisió ha protagonitzat series com *Infidels*, *Ventdelplà* o *El cor de la ciutat*.

L'any 2007 va ser la Colometa de *La plaça del Diamant*, que després de fer temporada al TNC va girar durant un any per diferents teatres del País per acabar a Madrid al CDN.

Ha col·laborat amb músics com Lluís Llach i Jordi Savall en diferents concerts poètic-musicals.

L'any 2012 rep el Premi Memorial Margarida Xirgu a la interpretació femenina més rellevant de la temporada teatral barcelonina.

Actualment també compagina la seva faceta d'actriu amb col·laboracions literàries a diferents mitjans i espais culturals.

Lionel Meunier, director

©Tom Blaton

Reconegut internacionalment com a fundador i director artístic del guardonat conjunt vocal belga Vox Luminis, el director d'orquestra i baix francès Lionel Meunier és considerat un dels líders en actiu més dinàmics i aclamats en l'àmbit de la interpretació històricament informada i la música coral. Lloat pel seu enfocament interpretatiu, detallat però alhora enèrgic, està consolidat com a mestre convidat i director artístic de cors, conjunts i orquestres arreu del món.

El 2012 es va esdevenir una de les fites principals que han marcat la progressió internacional de Meunier en guanyar el premi Gramophone a l'enregistrament de l'any per *Musicalische Exequien* de Heinrich Schütz amb Vox Luminis. Sota el seu lideratge, la formació s'ha endinsat des d'aleshores en llargues gires de concerts per Europa, Amèrica del Nord i Àsia; així mateix ha acceptat residències artístiques de diverses temporades al Wigmore Hall, Festival d'Aldeburgh, Early Music Festival d'Utrecht i al Concertgebouw de Bruges, i ha enregistrat més d'una dotzena de discos amb un gran èxit de crítica. L'enregistrament del disc dedicat a Buxtehude els va suposar el seu segon premi Gramophone, en la categoria d'enregistrament coral el 2019.

Com a mestre convidat, ha dirigit formacions com la Bach Society Netherlands, Danish National Vocal Ensemble, Netherlands Chamber Choir o el Boston Early Music Festival Collegium. Igualment, ha encapçalat diversos projectes de col·laboració entre Vox Luminis i Juilliard 415, B'Rock Orchestra, Philharmonia Baroque Orchestra o L'Achéron, entre molts d'altres. Manté una estreta relació amb la Freiburger Barockorchester i Consort, que participen habitualment amb Vox Luminis en projectes que abasten un ampli ventall de repertoris; una col·laboració que s'ha materialitzat en diverses iniciatives discogràfiques. Entre alguns dels seus projectes recents destaca el debut amb la Simfònica de Xangai, el retorn al Festival de Música Antiga de Boston, o els concerts amb la mateixa Freiburger Barockorchester.

Nascut a França, es va formar com a cantant i flautista i va començar la seva carrera com a baix en conjunts de renom, com el Collegium Vocale Gent, Amsterdam Baroque Choir i Capella Pratensis. El 2013 va rebre el títol de Namurois de l'Année (Ciutadà de l'Any de Namur) en l'àmbit de la cultura d'aquesta localitat, on viu amb la seva família.

“Però també cal destacar la manera extraordinària com Meunier ha sintonitzat amb el conjunt. Primer aplegant cantants amb timbres singularment diferents, però sobretot creant una sensibilitat artística general amarada en tot el grup i que estableix una consciència musical orgànica que permet que la música flueixi a través de belles textures que semblen d'un altre món”. Simon Thompson, «San Francisco Classical Voice»

Emilie Lauwers, escenografia

Va estudiar disseny gràfic i tipografia a Gant. En els seus dissenys, la forma sempre va darrere de la funció. Considera la posició d'un dissenyador gràfic semblant a la d'un traductor, tot generant un llenguatge visual que acompanya el contingut de què es tracti, d'una manera intuïtiva però molt ben estructurada.

Ha estat directora de disseny de diverses companyies artístiques. Actualment treballa per al Festival van Vlaanderen Mechelen, on dissenya les campanyes per als festivals Lunalia i Musica Divina des del 2018. Darrerament ha creat un nou estil corporatiu per a Pükler Karawane a Alemanya i per al programa basat en el clima Kempen 2030.

Dibuixar és la seva gran passió. Ha il·lustrat contes infantils per a diverses editors belgues, amb varietat d'estils i mitjans. Ha il·lustrat *Le bestiaire de Appolinaire* per al conjunt de Roeland Hendrickx i més recentment ha creat una sèrie de dibuixos de gran format al carbonet per acompanyar l'*Stabat Mater* de Pergolesi. Ocasionalment dibuixa en directe durant les representacions teatrals.

El seu treball més personal i fosc, majoritàriament gravats, s'ha pogut veure en diverses exposicions individuals i al llibre autoeditat *Sketchbook*. De tant en tant canvia d'activitat i crea instal·lacions interiors i fa videoprojeccions.

Emilie Lauwers va créixer al món del teatre. Ha fet escenografies i vestuari per a representacions d'òpera a Alemanya, França, Itàlia, Holanda i Croàcia. Les seves darreres produccions han estat per a La Monnaie de Brussel·les i l'Opéra National du Rhin d'Estrasburg. Treballa com a fotògrafa de premsa des de fa més de deu anys. El 2017 va crear imatges de campanya per al dossier de temporada del Concertgebouw de Bruges. La seva fotografia sovint es barreja amb el seu disseny gràfic.

Aquests últims cinc anys està adquirint experiència en el terreny educatiu i social. Ha pintat diversos murals per a centres educatius, escoles i hospitals i ja fa anys que organitza classes d'art i història de l'art per a nens petits al seu propi taller. Va impartir tallers a nens, joves i adults per a MUS-E Bèlgica, Theatre Tartaar, escoles secundàries i centres culturals i comunitaris dins i fora de Bèlgica. Des del 2020 fa classes a l'escola secundària RITCS a Brussel·les, al departament de pel·lícules d'animació.

Mario Melo Costa, vídeo

Nascut a Lisboa, estudià escultura a l'Escola Superior de Belas Artes de la Universidade de Lisboa i va fer un Erasmus el 1998 a l'Accademia di Belle Arti de Venècia. També va fer el curs de cinematografia avançada a l'EICTV a San Antonio de Los Baños (Cuba), seguit de la capacitació a la Kodak Film Academy de París.

Ha participat en diversos tallers ARRI, Sony i Kodak. Treballa com a director de fotografia i director des del 2003, tant per a ficció com en documental.

A més de la seva carrera cinematogràfica, des del 2007 fa videoinstal·lacions per als projectes musicals d'Ela Bauman amb l'Orchestra Philharmonique de Luxemburg: *Goldilocks* de Kurt Schwertsik, *Till Eulenspiegel* de Richard Strauss, *Auf Reisen mit Mozart*, projecte infantil amb extractes de Mozart, *Olé* amb extractes de Debussy i Ravel, i també crea les pel·lícules d'animació corresponents. També en col·laboració amb Ela Bauman i Daniel Tanson (Traffik Theatre) va crear per a l'Orchestre Philharmonique de Luxemburg la producció infantil *Le Carnaval des animaux* de Camille Saint-Saëns i *Mausemarchen und Riesengeschichte* per al Grand Théâtre de Luxemburg i la Companyia de Música de Viena composta per Elisabeth Naske.

En col·laboració amb Claude Lenner, va crear la pel·lícula *{tjes}* – *Chess* per al Rainy Days Festival 2012 a la Philharmonie de Luxemburg, i va impartir producció audiovisual a l'ESAD-Escola Superior de Artes e Design de Matosinhos. Membre des del 2017 de la junta de l'AIP (Sociedade Portuguesa de Cinematógrafos), actualment n'és el vicepresident. Ha estat premiat amb diversos premis, com a millor fotografia i millor muntatge, a Shortcutz, Festival de Curtmetratgers de Lisboa, per la pel·lícula *El Gran Monteleone* de João Leitão.

El 2015 va fer la videoinstal·lació per a l'obra de teatre *O continente celeste* de Gonçalo Waddington Albertine al Teatro Carlos Alberto-Teatro Nacional São João de Porto i al Teatro Municipal de S. Luiz de Lisboa.

El 2016 va crear en col·laboració amb Emilie Lauwers la instal·lació de vídeo per a l'òpera *Babel* al Het Paleis de Bèlgica. Per a la Philharmonie de Berlín va crear la videoinstal·lació per a l'òpera *The two fiddlers* de Peter Maxwell Davies, dirigida per Ela Bauman i Sir Simon Rattle.

El 2017 va mostrar la videoinstal·lació a l'*Origem das espécies* de Carla Maciel, Crista Alfaiate, Marco Paiva i Paula Diogo al Teatro Nacional D. Maria II i va crear la videoinstal·lació de *To the moon and back* d'Andrew Norman; dirigida per Ela Bauman i per Sir Simon Rattle a la Philharmonie de Berlín.

El 2019 va encarregar-se de la cinematografia de *Fossil* de James Newitt per a The National 2019 New Australian Art at AGNSW, i *Sunrise* d'André Romão per al Museu Berardo. El 2020 va donar a conèixer la cinematografia de *7 poemas para un mundo nuevo*, pel·lícula codirigida amb Fernando Mota, i el 2021 *Pasaje secreto*, espectacle de Fernando Mota, amb text de Vasco Gato.

També et pot interessar...

Palau Grans Veus
Dilluns, 25.04.22 – 20 h
Sala de Concerts

Anima aeterna

Jakub Józef Orliński, *contratenor*

Il Pomo d'Oro

Francesco Corti, *clave i director*

I

D. Pérez: “Gratias agimus tibi”, de *Messa a 5 voci*

J. J. Fux: “Non t’amo per il ciel”, d’*Il fonte della salute*

B. Galuppi: “Grave” i “Allegro”, del *Concerto a quattro*, núm. 4

J. D. Zelenka: ària “Barbara dire effera”, recitatiu “Vicit leo de tribu
Juda” i ària “Al·leluia”, de *Barbara dira effera*

II

F. B. Conti: *Salve sis Maria*

F. A. de Almeida: “Giusto Dio”, de *La Giuditta*

J. G. Reutter: *D’ogni colpa la colpa maggiore*

J. D. Zelenka: *Obertura a 7*, ZWV 188

M.G. Schiassi: *A che si serbano*

G. F. Händel: *Amen, Alleluia en Re menor*, HWV 269

Preus: de 12 a 60 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compagnia Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Morera Casablanca S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

An abstract painting featuring vibrant, wavy lines in shades of blue, orange, and white. The composition is dynamic, with the colors blending and swirling together to create a sense of movement and depth. The background is a deep, solid blue, which makes the other colors stand out.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

